

Dle § 15 č. 23 živn. ř. je provozování podniků pohřebních živností koncesovanou a v 2. odst. § 21 g) je vysloveno, že způsobem nařizovacím budou vydána podrobnější ustanovení o rozsahu oprávnění těchto podniků. Stalo se to min. nař. z 1. srpna 1907 č. 183 ř. z. V § 1 tohoto nař. jsou vypočtena oprávnění, jež mohou býti udělena uchazeči o koncesi k provozování podniku pro pohřbívání mrtvol. Jest to jednak dodávání všech věcí potřebných k vystavování mrtvol, k pohřebním slavnostem, k převážení, pohřbívání a exhumování mrtvol, pak obstarání služeb a prací k provedení těchto úkonů potřebných, jakož i hotovení věcí potřebných k provedení zmíněných úkonů a k obstarávání příslušných služeb a prací, pokud toto hotovení není předmětem řemeslné neb koncesované živnosti. Ježto dle § 2 mají uchazeči ve své žádosti uvést ona v § 1 vypočtená oprávnění, o něž žádají, a ježto v koncesním dekretu mají býti vyjmenována oprávnění, jež se žadateli udělují, je patrné, že je tu podnik pro pohřbívání mrtvol také tenkrát, když uchazeči o koncesi nebyla udělena veškerá oprávnění v § 1 vypočtená, nýbrž jen jedno neb několik z těchto oprávnění.

Že do rozsahu oprávnění této živnosti náleží propůjčování pohřebního vozu, jež st-1 opověděl jako samostatnou živnost, je se zřetelem k ustanovení § 1 cit. nař. nepochybně a stížnost ani nepopírá. Dlužno proto zkoumati toliko, zda toto jednotlivé oprávnění, je-li samo o sobě předmětem samostatného živn. podnikání, lze charakterisovati jako pohřební podnik s omezeným rozsahem podle § 2 cit. min. nař., nebo jako živnost, která svou podstatou — svým úzkým rozsahem — se od pohřebního podniku odlišuje, jest živností jinou, jež — nejsouc sama o sobě jako taková zařazena ani mezi živnosti řemeslné, ani mezi živnosti koncesované — byla by živností volnou.

Nss uvážil, že předmětem živn. propůjčování pohřebního vozu je činnost, která záleží v živnostenském zužitkování dopravního prostředku, který je výlučně uzpůsobený a upotřebitelný pro výkon pohřbů. Se zřetelem k tomu patří tato živn. činnost k podstatným oprávněním, jež jsou majiteli pohřebního podniku s vyloučením kohokoli jiného vyhrazena. Jelikož pak z § 2 cit. nař. je zřejmo, že koncese je zapotřebí i k provozování jednotlivých oprávnění, jichž souhrn spadá pod ustanovení § 1, nelze shledati, že by nař. rozhodnutím byl žal. úřad překročil meze, dané v § 146 odst. 4. živn. řádu.

Č. 7340.

Zaměstnanci veřejní: Nejde o studium »na učilišti« ve smyslu § 6, I, 1 zák. č. 394/22, jestliže středoškolský abiturient se připravuje soukromě ke zkoušce učitelské dospělosti a za tím účelem hospituje na obecné škole.

(Nález ze dne 8. června 1928 č. 15.919).

Prejudikatura: Boh. A 5297/26.

Věc: Antonín Š. v J. proti ministerstvu spravedlnosti o drahotní přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Min. sprav. nevyhovělo v pořadu instancí nař. rozhodnutím žádosti st-lově o drah. přídavek na dceru Marii po dobu její hospitace na obecné škole v J., konané za účelem přípravy k doplňovací zkoušce učitelské dospělosti. Rozhodnutí to je v podstatě odůvodněno úvahou, že v daném případě nejde o studium na učilišti, které s hlediska § 6 I. 1 zák. č. 394/22 jest základním předpokladem pro povolení těchto přídaveků.

O stížnosti uvážil nss toto:

Není na sporu, že st-lova dcera Marie koncem školního roku 1924/25 složila s prospěchem maturitní zkoušku na státní reálce v J. a hodlajíc se věnovati stavu učitelskému, hospitovala od 1. září 1925 na obecné škole v J. a připravovala se soukromě k doplňovací zkoušce učitelské, kterou také složila dne 17. června 1926. Není také na sporu, že v době této přípravy překročila 18. rok věku.

Státním zaměstnancům přísluší drah. přídavek na děti, starší 18 let jen výjimečně, a to podle ustanovení § 6, I., odst. 1. zák. č. 394/22 — mimo jiné — studují-li na učilišti s řádným prospěchem na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných.

Tato pro daný případ směrodatná norma klade jako jednu z podmínek pro přiznání drah. přídavku na dítě starší 18 let studium na učilišti. Pod pojmem studia na učilišti dlužno vyrozumívati možnost používání ústavu organisovaného dle platných předpisů jak co do látky učebné, tak i co do sil vyučovacích i osob vyučovaných za účelem osvojení si určitých vědomostí na vyšším teoretickém základě (srovn. nál. Boh. A 5297/26).

Že st-lova dcera v kritické době na takovémto učilišti zapsána nebyla a je nenavštěvovala, není na sporu. St-l sám udává, že jeho dceři mi-em škol. nebylo povoleno studium na učitelském ústavě nebo v jednoročním kursu pro abiturienty středních škol při státních učitelských ústavech. Studium soukromé, spojené s hospitováním na obecné škole k cíli přípravy ke zkoušce učitelské dospělosti není však studiem na učilišti, jak bylo shora definováno.

Výjimečnost předpisů o přiznání drah. přídavku na děti, překročivší 18. rok věku, vylučuje extensivní jich výklad a tedy jich použití na případy, kdy o studiu na učilišti nemůže býti řeči pro nedostatek pojmových znaků. — I kdyby stížnost měla pravdu, že zákon má na mysli umožniti dětem státních zaměstnanců dokončiti studia normálně započatá, nepřetržitě a s úspěchem konaná, nestačil by tento úmysl zákona k odůvodnění sporného nároku, když a pokud nedošel v zákoně samém výrazu. — — — — —

Č. 7341.

Policejní právo trestní: I. * Obsahuje-li podání, učiněné na úřad, urážku proti funkcionáři tohoto úřadu, který není jeho přednostou, není dána skutková podstata přestupku podle § 12 lit. c) cis. nař. č. 96/1854 ř. z. (Otázka, může-li býti předmětem tohoto přestupku přednost úřadu, nebyla řešena). — II. Předpisy § 12 lit. c) cit. nař. nebyly zrušeny ani změněny úst. listinou čsl. — III. Přestupku § 12